

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1658

§. 171. Et milites quidem hæc fecerunt. v. 24.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

O Mnis Iesu, ô animæ meæ solatium, quid animæ meæ fiet, nisi à tua divina providentia aliqua mihi hæreditatis aut sortis pars fuisset destinata? Nunc autem divitem me fecisti in omnibus bonis Ecclesiæ tuæ sanctæ in doctrina, in regimine, in sacramentis. Benedicam igitur te omni tempore, semper laus tua in ore meo.

§. 170. *Vt scriptura impleatur, dicens: partiti sunt vestimenta mea sibi & in vestem meam miserunt sortem. v. 24.*

Quomodo intelligendum sit illud, *ut scriptura impleatur*, alias dicitur, non quod scriptura Deo dominaretur, & iste, tanquam Iupiter stygiæ paludis formidini, esset obnoxius literis, nequaquam. Sed, ita ut Iudæus habens scripturam, & illa gloriari volens videat implem esse, quod ipsa dicit, & iam non possit negare implem esse, quod mallet expectare. Quod igitur gentibus scripturam non habentibus signi datur; unde credant aliud sane genus, nimirum signa autem eos qui crederint hæc sequentur in nomine meo dæmonia ejicient, linguis loquentur novis, serpentes tolerant, &c.

G Ratias ago tibi Domine Iesu, quod te omnibus aptas, sed unicuique secundum suam capacitatem, Iudæo per scripturam Gentibus per miracula. Sed quid facies Hæreticis nostris, qui se gloriantur habere scripturas & in ipsis vitam æternam? quomodo illos iuabis ut inter se tam dissentienter unam tractantes scripturam revertantur ad tuam Ecclesiam? credo quod eis præparasti sensum tuæ scissuræ tanquam optimum condimentum salutis. Sane illud qui gustarunt omnes ad tuam Ecclesiam poliminio redierunt, qui autem ad illam suorum scissuram oculos clauserunt mirum non est si foris manserunt, & manent. Tu eis dedisti cognitionem, quâ, si vellent, possent fugere à facie arcus.

§. 171. *Et milites quidem hæc fecerunt. v. 24.*

Omnia crudelia & horrenda in Christum, quæ usque huc in passione eius enarrata fuere, capiendo eum, ligando, illudendo, verberando, alapas dando, flagellando, spinis coronando, cruci clavibus affigendo, super vestibus sortem mittendo, ista sententia concludit S. Ioannes, quasi vellet dicere non tamen impune & multo minus impune sacerdotes, Pharisei, Scribæ, Seniores, Pilatus & Herodes, verum tamen horum iudicium recte transmittit ad tribunal Dei, & se mox convertit ad ea quæ Christus & eius amici egerint narranda, quæ tamen ipsa Passionis gravis experientia Domini

Domine Iesu Christe ego pro parte mea, tibi gratias ago pro omnibus quæ hæcenus in Passione tua consideravi; & quæ ego non adverti, & in gratiarum actionem, offeram tibi in dies sacrificium missæ, in quo agitur memoria huius Passionis, quæ omnium gratiarum tibi est gratissima, dicente te, Hoc facite in mei commemorationem.

6. 172. *Stabat autem iuxta crucem Iesu mater eius. v. 25.*

Hic S. Ioannes digreditur ab inimicis ad Christi amicos, qui tanquam testes & Christo fideles eum secuti sunt, lamentantes & condolentes, ad crucem, & à matre Iesu initium facit, dicenti *Stabat autem iuxta crucem mater eius*: Stabat quia nunquam illa cecidit, nunquam defecit, nunquam nutavit; sed tanquam columna immobilis semper stetit, & inter turbines violentissimos & torrentes dolorum imperterrita fuit, nec vacillavit, corde ruminans continuo dolores filij, parata pro ipso crucem ferre & omnia tormenta sustinere, imo & mortem. Stabat ergo corpore, Stabat mente, Stabat cordis erectione, Stabat fidei integritate, spei celsitudine, charitatis perfectione, Stabat virtutum omnium culmine; Non eius fidem aut spem aquæ multæ inundantis tribulationis potuerunt extinguere, nec charitatis fervorem flumina obruere, Amicis deserentibus, discipulis fugientibus, qui debebant tanquam viri robusti in prælio stare, pane cælesti antea confirmati, Ecclesiæ columnæ futuri, ipsa sola vere mulier fortis fortiter stat, & societatem exhibet filio pendenti in cruce, brachiis extensis orbem dimittenti, & pavidos ac fugientes ad societatem prælij & triumpho revocanti, ac reversuros excipienti. Stabat tanta in cordis amaritudine in tanto dolorum torrente, tot in corde vulneribus sauciata, quot per corpus filij erant sparsa, & toties secundam animam Simeonis gladio transfixa, quot in eum impia resonabant verba. Intelligit hoc qui mater suam in proles novit affectum, sed dolor iste quoque valde adhuc cumulat, quod nullum valet auxilium ellicere præstare. Cernit vulnera, nec potest oleo fovere aut panniculis colligare, uti in circumcissione; cernit cum lacrymis fluentem undique cruorem è carne rubricata, nec linteo valet extergere, aut in sinum suum colligere, ne in terram decidat uti unctrix Maria balsamum: Cernit nuditatem ignominiosam, nec potest vel capitis velo vel faciolis tegere, ut olim in Bethleem. Audit sitientem, nec potest potare. Audit derelictum & conquerentem nec solatio potest illi esse. Videt caput pendulum nec potest sustentare. Audit blasphemias voces, nec eas potest sedare. Videt expirantem nec datur ei commori. Interim inter hæc omnia stat, totis quidem maternis visceribus liquata in flumen lacrymarum, se

R.

maxi-